

23. neděle v mezidobí rok A (2026)

1. čtení – Ez 33,7-9

Nebudeš-li bezbožnému domlouvat, jeho krev budu vymáhat z tvé ruky.

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin: „Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš z mých úst slovo, napomeň lid mým jménem. Když řeknu bezbožnému: Zemřeš! a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachrániš.“

Mezizpěv – Žl 95,1-2.6-7b.7c-9

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!

Pojďme, jásejme Hospodinu,
oslavujme Skálu své spásy,
předstupme před něho s chvalozpěvy
a písněmi mu zajásejme!

Pojďme, padněme, klaňme se,
poklekněme před svým tvůrcem, Hospodinem!
Neboť on je náš Bůh
a my jsme lid, který pase, stádce vedené jeho rukou.

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu:
„Nezatvrzujte svá srdce jako v Meribě,
jako tehdy v Masse na poušti,
kde mě dráždili vaši otcové,
zkoušeli mě, ač viděli mé činy.“

2. čtení – Řím 13,8-10

Naplněním zákona je láska.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Nebud'te nikomu nic dlužni – jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání 'nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý', a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.

Zpěv před evangeliem – 2 Kor 5,19

Aleluja. Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Aleluja.

Evangelium – Mt 18,15-20

Dá-li si říci, svého bratra jsi získal.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když tvůj bratr zhřeší proti tobě, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby 'každá výpověď' byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků'. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvázete na zemi, bude rozvázáno na nebi. Opět vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Homilie

Drazí bratří a sestry!

Dnešní Boží slovo nám říká něco, co se nám příliš dobře neposlouchá: **jsme odpovědní jeden za druhého.**

Ježíš v evangeliu říká: „Když tvůj bratr zhřeší proti tobě, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima.“ A prorok Ezechiel slyší od Boha: „Ustanovil jsem tě strážcem Izraelova domu.“ Být strážcem znamená dívat se, vidět a také mít odvahu říct to, co vidím.

Jenže právě tady máme problém.

Chyby druhých vidíme velmi dobře. Někdy dokonce lépe než ty vlastní. A jsme ochotni o nich mluvit. Jenže často ne s člověkem, kterého se to týká, ale s někým třetím.

Proč? Protože napomenout člověka přímo znamená riskovat. Může se rozzlobit. Může nás odmítnout. Může vzniknout hádka nebo napětí. A tak je mnohem jednodušší mlčet, případně si o tom popovídat s někým jiným.

Jenže Ježíš říká: „**Jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima.**“ A proč to máme dělat? Ne proto, abychom druhého ponížili. Ne proto, abychom mu dokázali, že máme pravdu. Ne proto, abychom se cítili lepší.

Ale **z lásky**. Svatý Pavel to dnes říká velmi jednoduše: „Nikomu nebud'te nic dlužni, kromě vzájemné lásky.“ A právě láska je měřítkem našeho napomínání.

Můžeme někomu říct pravdu a přitom ho zranit. Můžeme upozornit na jeho chybu, ale udělat to způsobem, který ho od nás odvede. A můžeme také říct nepříjemnou pravdu s láskou, protože nám na druhém člověku opravdu záleží. To je velký rozdíl.

Ale dnešní evangelium nás vede ještě dál. Protože dříve než začneme napomínat druhé, měli bychom se podívat **do vlastního srdce**.

Ježíš na jiném místě říká, že právě ze srdce člověka vycházejí špatné myšlenky, závist, pýcha, nenávist, podvod a další zlo.

To, co je uvnitř člověka, je důležitější než to, co je vidět navenek. Můžeme mít čisté ruce, krásně se modlit, chodit do kostela, plnit náboženské povinnosti – a přitom může být naše srdce daleko od Boha.

Na rtech modlitba, v rukou oběť, ale srdce daleko od Boha.

To je možná největší nebezpečí pro naši víru. Proto bychom se dnes neměli dívat především na druhé. Dnešní evangelium není pozváním k tomu, abychom si v duchu vytvořili seznam lidí, které bychom měli napravit. Je to pozvání k otázce:

Jaké je moje srdce?

Proč vlastně dělám to, co dělám? Proč se modlím? Proč chodím do kostela? Proč pomáhám druhým? Je v tom opravdu láska k Bohu a k člověku, nebo také touha vypadat dobře před ostatními? Tohle za nás nikdo nezodpoví. Ani kněz. Ani rodiče. Ani naše rodina. Ani lidé kolem nás.

Do našeho srdce vidí jen **Bůh a my sami**. Proto je někdy potřeba přestat se dívat na chyby druhých a chvíli zůstat sami před Bohem. Bez výmluv. Bez masek. Bez toho, abychom se srovnávali s někým, kdo je podle nás horší. A možná tam objevíme věci, které nejsou příjemné. Ale právě tam začíná opravdová změna.

Dnešní Boží slovo nás tedy učí dvě věci.

Za prvé: Nebuďme lhostejní k druhému člověku. Když vidíme, že někdo jde špatnou cestou, máme mít odvahu ho napomenout. Ale ne z hněvu, ne z pýchy, ne proto, abychom ho odsoudili. Máme to dělat z lásky.

A za druhé: Než začneme napravovat druhé, podívejme se do vlastního srdce.

Protože možná největší napomenutí, které dnes potřebujeme slyšet, není určeno našemu sousedovi, našemu manželovi, manželce, dětem nebo někomu ve farnosti.

Možná je určeno právě **mně**. Bůh nás ustanovil jako strážce jeden pro druhého. Ale dobrý strážce nejdříve sám stojí ve světle.

A tak se dnes každý z nás může v tichu zeptat:

Co vidí Bůh v mém srdci? Na rtech mám modlitbu. V rukou možná oběť. Navenek všechno vypadá dobře.

Ale jaké je moje srdce? Právě tam se rozhoduje o pravdě mé víry.

A proto prosme Boha, aby nám dal nejen odvahu napomínat druhé, ale především **pokoru přijmout napomenutí a odvahu změnit nejdříve sami sebe**. Amen.